

De Veenarbeid en nog wat.

toevallig(?) van vrouwen. *) Summa summarum kan onze landgenoot bij het opmaken van de balans getuigen, dat haar aangename ervaringen het van de onaangename hebben gewonnen. Over achteruitzetting heeft zij niet te klagen — zelfs niet in haar eigen land — en zelfs de officieele erkenning van haar talent heeft niet lang op zich doen wachten. †) Nog in den bloei van het leven heeft zij zeker haar laatste woord als componiste nog niet gesproken; het zou derhalve voorbarig zijn nu reeds over haar „oeuvre” een oordeel uit te spreken en zeker zou dat mij niet passen, die daarvan slechts een klein deel heeft leeren kennen. Het verkregen resultaat is intusschen nu reeds van dien aard, dat men slechts wenschen kan, dat haar de lust en kracht zullen worden geschonken op den ingeslagen weg voort te gaan. Blijft Mej. Van Oosterzee aan de verwachtingen beantwoorden, dan zal ze al licht een aantal heeren, die met eere in de muziek genoemd worden, op zijde, zoo niet voorbij streven; haar eerezucht reikt verder dan bijv. die van Cécile Chaminade wier beminnelijke chansons en salonstukjes haar overal toegang hebben verschaft. En zoo zal ze eenmaal, laat ons het hopen, de uitspraak van Hans Von Bülow „Eine *Componistin* wird es niemals geben, nur etwa eine verdruckte *Copistin*” tot schande maken.

Sedert dit opstel naar den uitgever verhuisde werd de Symphonie te Amsterdam en hier uitgevoerd. Ik mag niet ontveinzen dat ze mij, na al hetgeen ik er van gehoord had o. a. van Steinbach ‡) teleurstelde. Van een eerste Symphonie mag men niet verwachten, dat ze in alle opzichten een gelukkige worp zal blijken, maar ik had een arbeid verwacht, van meer en krachtiger inspiratie en waaraan minder zweet kleefde. Zelfs de instrumentatie viel mij tegen. Mej. Van Oosterzee staat te hoog, om haar met banale compli-

mentjes aan boord te komen (dat er veel talent vereischt wordt zelfs om een gebrekkige Symphonie te componeeren spreekt van zelf) en hoog genoeg, naar ik vertrouw, om de waarheid te kunnen hooren. Ik geloof niet, oordeelend naar deze proeve, dat zij voor de Symphonie in de wieg is gelegd, en meen dat zij tot die muzikale naturen behoort wier fantasie bepaaldelijk door een of ander buiten de muziek, door de natuur, door de poëzie of plastische kunst moet worden „angeregt” om mooie vruchten te kunnen dragen.

In den Haagschen Kunstkring kon men kort na elkaar twee kleinere werken hooren van onze landgenoot: „Te Bethlehem”, het gemengd koornummer, dat door het gedicht van Pol de Mont een zekere beruchtheid heeft gekregen, en de twee Fantasiestukken voor viool, cello en klavier. Beiden hebben een gunstigen indruk gemaakt. Het naïeve archaische, ook vrome van den tekst is in „Te Bethlehem” op gelukkige wijze uitgedrukt en wat de twee korte trios aangaat „Schemeruur” en „Vroolijke lentedans”, ze kunnen waarlijk zonder phrase een aanwinst voor de beperkte trio-literatuur worden genoemd. Het ware te wenschen dat Mej. Van Oosterzee meer van zulke stukjes schreef: muziek die geen te hooge eischen stelt, dankbaar en daarbij van goeden huize. In het voorjaar is zij van plan naar Italië te gaan, waar de tekst van haar opera speelt.

D E VEENARBEID EN NOG WAT! †† DOOR R. V. Z. BAKKER *)

Er is zeker geen klasse van arbeiders aan den eenen kant meer en aan den anderen minder bekend in ons land dan die van de veenarbeiders, en geen wonder ook, immers, toen het van lieverlede meer inheemsch geworden middel tot loonsverhooging, „werk-

*) Ned. Muziekkalender.

†) Mej. Van Oosterzee is ridder van de Oranje Nassau orde.

‡) Van de uitgave van het werk door het Tonkünstler-Verein zal wel niets komen, met het oog op de financiën der Vereeniging.

*) Voor beschouwingen en opmerkingen, in dit en volgende artikelen van socialen aard (welke wij nader hopen op te nemen) voorkomende, stelt onze Redactie zich niet verantwoordelijk. Zij blijven geheel voor rekening van de schrijvers, die door onze Redactie werden uitgenoodigd en aan wie zij volle vrijheid meende te moeten laten.